

๔๔ คิดถึงคนบนฟ้า

ลูกเริ่มต้นจากครอบครัวที่อบอุ่น มีความสุข คุณพ่อมีตำแหน่งเป็นถึงเทศมนตรี มีลูกทั้งหมด ๗ คน ครอบครัวของเราสมบูรณ์ บริบูรณ์เพียบพร้อมไปทุกอย่าง ญาติทางฝ่าย พ่อและฝ่ายแม่ก็ล้วนแต่เป็นคนดี บ้านของลูก เป็นศูนย์รวมหมู่ญาติ ทำให้ญาติ ๆ แวะมา เยี่ยมเยียนไม่เคยขาด คู่กันเคยกันจนสามารถ เปิดหม้อข้าวทานกันได้ จนมีคนพูดกันว่า หม้อข้าวบ้านนี้ไม่เคยว่างเปล่าจากข้าวเลย

ในช่วงปิดเทอม ลูกและพี่น้องก็จะพากันไปเที่ยว แล้วก็ไปพักอยู่กับญาติ ๆ ซึ่งทุกคนก็ให้การต้อนรับเลี้ยงดูเป็นอย่างดี

กระทั่งลูกอายุได้ ๑๒ ปี ความสุขเหล่านั้นก็อันตรธานหายไป กลัปลายเป็นความทุกข์เข้ามาแทนที่ เพราะคุณพ่อได้เสียชีวิต

ลงอย่างกะทันหัน ด้วยวัยเพียง ๓๘ ปีเท่านั้น

นับจากวันที่คุณพ่อเสียชีวิต คุณแม่ก็เศร้าโศกเสียใจมาก ร้องไห้ทุกวัน แม้รับประทานอาหารแม่อีกยังร้องไห้ เรียกว่า กินข้าวคลุกน้ำตาทุกมื้อ เพราะตอนที่คุณพ่อยังมีชีวิตอยู่ ท่านจะมานั่งทานข้าวด้วยกันทุกครั้ง คุณแม่ก็เลยหาทางออกด้วยการเริ่มดื่มเหล้า ดื่มทุกมื้อ ดื่มให้มึน ๆ เพื่อจะได้ลืมความทุกข์ระทม

แม้เวลาจะผ่านไปถึง ๑๕ ปี จนแม่อายุ ๕๓ ปี ท่านก็ไม่เคยสร้างจากความเศร้าโศกนั้นเลย ต่อมาท่านเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ โดยตกจากมอเตอร์ไซค์ ศีรษะฟาดพื้นอย่างแรง จนศีรษะแตกและหมดสติ ทำให้เสียชีวิตในเวลาต่อมา ด้วยวัย ๕๓ ปี

คตินิมิตของคุณแม่เป็นอย่างไร ความ
โศกเศร้าที่มีอยู่ตลอด ส่งผลให้แม่เป็นอย่างไร
บ้าง ขณะนี้ท่านอยู่ที่ไหน ได้รับบุญที่อุทิศให้
หรือไม่คะ

คุณครูไม่ใหญ่

แม่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ เพราะกรรม
ฆ่าสัตว์ใหญ่ทำอาหาร เช่น หมู วัว ควาย
เป็นต้น และกรรมที่เคยเมาแล้วทะเลาะกับ
น้องของตน แล้วปลกน้องตกชานเรือนจน
ศีรษะฟาดพื้นตายในอดีต มารวมส่งผล

ละโลกก็ไปอยู่ยมโลกของมหานรกขุม
๕ ด้วยกรรมดื่มสุราแก้ปัญห เพราะคิดถึง
สามีในปัจจุบัน กำลังโดนเจ้าหน้าที่กรอกน้ำ
ทองแดงร้อนอยู่ด้วยความทุกข์ทรมานมาก

ได้รับบุญที่อุทิศไปให้แล้ว ก็ได้รับลดหย่อน
ผ่อนโทษลงมา

ถ้าคิดถึงต้องสั่งสมบุญและอุทิศบุญไป
ให้ จึงจะถูกหลักวิชา ต้องคิดว่า

๑. เรามีความตายเป็นธรรมดา เราก็เคย
ตายมาแล้ว และทุกคนก็ต้องตาย

๒. ร้องไห้ไปก็ไม่เกิดประโยชน์ต่อผู้ตาย
แล้วยังทำให้ตัวเราทั้งกายและใจเศร้าหมอง

๓. ต้องสั่งสมบุญทุกบุญ เราก็จะได้บุญ
แล้วอุทิศบุญนั้นไปให้ผู้ตาย และบุญใหญ่ก็
ต้องทำกับเนืองนาบุญผู้เป็นอายุพระศาสนา
อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา

๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘